

A

vegades ens assabentem amb retard de coses importants. A mi em passa molt, i em dol, perquè m'ocasiona lentituds de consciència que no m'ajuden gens.

Ara sé que la Generalitat de Catalunya, a meitat d'aquest any de 1987, va promulgar un decret que preveu una relació d'arbres monumentals mereixedors de protecció oficial. Em sembla una notícia molt bona i em suggereix de seguida que cal completar-la i ampliar-la; al costat dels exemplars únics per la seva singularitat, cadria inventariar els conjunts que es poden qualificar pel seu gran interès.

M'atreveixo a proposar que els plàtans de la ciutat

de Barcelona siguin declarats patrimoni nacional, i que això suposi, urgentment, la prohibició de tallar-los o d'arrencar-los d'una manera parcial o total. Que no es produeixi un conflicte d'administracions i que la seva conservació depengui d'un sol departament del nostre govern.

Tinc el trist convenciment que ens cal emprendre aquesta acció d'una manera immediata. Els arbres de Barcelona tenen enemics poderosos o, almenys, molt obstinats. Fan nosa, sobretot en aquesta era de l'automòbil: dificulten l'entrada i sortida en guals que donen accés a tallers de reparacions, a estacionaments de cotxes i a espais particulars sota el domini de fortes

influències. A més, són un obstacle perquè les amples voreres previstes pel geni d'Ildefons Cerdà es puguin convertir en desitjats prestatges per col·locar-hi vehicles, per dissimular la vergonya de les dobles i triples rengleres de carruatges que ara disputen espais vitals als ciutadans. Els infeliços que anem a peu hem d'irritar, per força, els cervells especialitzats en la invasió de voreres.

Per desgràcia, tot el que jo i algú altre amb més autoritat que no pas jo puguem dir sobre aquest tema, cau en el buit més absolut. Hi ha interessos considerables perquè sigui així. Tot al més, els nostres planys motiven alguna carta als directors de diaris, signades per persones sensibles davant d'aquest problema.

El cert és que la tala continua inexorablement i no hi ha cap organisme oficial —per ara— que es prengui la molèstia de donar explicacions. Deuen pensar que, al capdavant, l'explicació d'atribuir a malalties el sacrifici dels arbres ja no té gaire credibilitat, o és de credibilitat nul·la, perquè hi ha testimonis amb elements per demostrar que no s'hi val, que es fa trampa quan es dona com a gairebé únic el pretext de la salut arbòria.

La recent llei per a la protecció dels arbres inclosos en futurs inventaris preveu que els exemplars emparats podran ostentar una placa on figurarà el seu nom científic i els motius que li atorguen un interès especial. Està molt bé i cal desitjar que això es realitzi puntualment. Però també seria molt útil, i allisonador, que a cada jardineria buida dels carrers de Barcelona s'hi col·loqués informació sobre les causes que han motivat la pèrdua de l'arbre que l'ocupava. I el nom de l'organisme que ha decretat la seva desaparició.

Hi som a temps,
encara?